

سودابه داوران

مریم فردی

دانشمندی با ۱۵ اختراع

زندگی پر از فرصت است. در این فرصت‌ها چه باید کرد؟ جواب این سؤال تعیین کننده مسیر زندگی انسان است و جواب خانم سودابه داوران، «علم آموزی» است.

دکتر سودابه داوران، معلم و پژوهشگر و استاد دانشکده داروسازی دانشگاه تبریز است. سال‌هاست درباره داروهای جدید تحقیق می‌کند. خانم دکتر تلاش می‌کند به کمک فناوری نانو، داروهای هوشمندی برای درمان سرطان بیابد. او قصد دارد با تولید انسولین خوراکی مشکل تزریق بیماران دیابتی را حل کند. این تلاش‌ها باعث شد سازمان یونسکو در روزهای اول سال ۱۳۹۴ «مدال کمک به علوم و فناوری نانو» را به او اهدا کند.

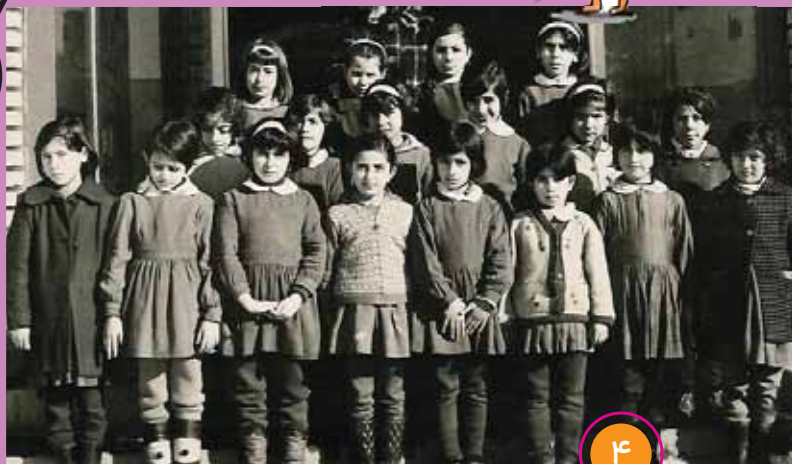
دیگر عنوان‌های او عبارت‌اند از:

۱. رتبه اول جشنواره رازی در سال ۱۳۸۲
۲. زن نمونه نخبه کشور و جهان اسلام در سال ۱۳۸۶
۳. یکی از ۱۰۰ دانشمند نمونه سال در سال ۲۰۰۸ م. (به انتخاب دانشگاه کمبریج)
۴. یکی از افراد باهوش قرن ۲۱ (به انتخاب مرکز بین المللی بیوگرافی کمبریج) در سال ۲۰۱۲ م.
۵. مخترع (با ثبت ۱۵ اختراع)

پدرم استاد شیمی بود. ما در خانه یک آزمایشگاه واقعی داشتیم. هنوز مدرسه نمی‌رفتم که آزمایشگاه کوچک پدر، دنیای بزرگ من شد. از آن جا بود که پایم به سرزمین عجایب علم باز شد. پدر را می‌دیدم که ساعت‌ها فکر می‌کند، می‌نویسد، مواد را ترکیب می‌کند و باز هم فکر می‌کند. از برق چشم‌ها و صورت هیجان‌زده‌اش می‌فهمیدم که باز ناشناخته‌ای را شناخته است. از کودکی، علم را لذت بخش دیدم. بزرگ‌تر که شدم، کتاب‌های سرگذشت دانشمندان به کیف مدرسه‌ام آمدند و من بازیگر زندگی آن‌ها شدم. در خیالم ماری کوری می‌شدم و ساعت‌ها در آزمایشگاه کار می‌کردم یا ادیسون بودم و در دل سیاه شب، به دنبال نور می‌گشتم. از همان کودکی به بزرگان دل بستم.

کودکی

مراسم اهدای جایزه یونسکو به خانم دکتر داوران

پدر دکتر داوران در آزمایشگاه

نوجوانی

مسافرت‌های علمی و تفریحی با بچه‌های مدرسه، تنیس، موسیقی، شعر و رمان‌های خواندنی دنیا، هیچ کدام از یادم نبردند که «شیمی» اولین علاقه من است. در تحقیقات کوچک آزمایشگاه مدرسه‌مان شرکت می‌کردم و هنوز در رویاهایم یک خانم دانشمند بودم؛ کسی که می‌خواهد مهم و تأثیرگذار باشد. یک روز «ماری کوری» می‌شدم که برای گرفتن نوبل از جایش بلند می‌شود، فردایش «مندلیف» و روز دیگر «ابن‌سینا» و ... ولی آن روزها فقط سودابه‌ای بودم که نمرات ۱۹ و ۲۰ کارنامه‌اش را پر کرده بودند.

جوانی

وقتی تمرکز انسان بر یک هدف باشد، به سوی آن کشیده می‌شود. خداوند و جامعه هم به آن سرعت و قدرت بیشتری می‌دهند. در مسیرم اشتباهاتی هم داشتم و بارها از انتخاب رشته‌ای که درآمد زیادی نداشت، پشیمان شدم. ولی از همان دانشمندان بزرگ آموخته بودم که صبور باشم و باز تلاش کنم. حالا هم مرزی برای پیشرفتم وجود ندارد و نگاهم را به قله‌های علم دوخته‌ام. هنوز هم آرزوهای زیادی دارم. اول برای پسرم و دانشجویانم، و بعد برای زندگی علمی‌ام. می‌دانم که مسئولیت من کشف امانت‌های خداوند در طبیعت است. وظیفه دارم از آن‌ها برای خلق دنیایی جدید و درمان بیماران استفاده کنم و این کار مرا به خداوند نزدیک‌تر می‌کند.

به حضرت زهرا (س) علاقه خاصی دارم و با خودم عهد بسته‌ام که هر روز به گونه‌ای اسم ایشان را به زبان بیاورم. نسبت به خانواده و وظایف مادری‌ام بسیار حساسم و گمان می‌کنم حضرت زهرا (س) به خاطر این حساسیت به من کمک می‌کند. جایزه یونسکو را که در روز زن و میلاد ایشان به من اهدا شد، نتیجه این ارادات می‌بینم.

رئیس یونسکو به همراه دکتر داوران

★ فناوری نانو درباره اصول کار کردن با موادی در ابعاد بسیار کوچک است. از این فناوری در رشته‌های زیادی مثل برق، شیمی و ... استفاده می‌شود.

